

6

6

7

5

8

4

KOSTIČAS

9

3

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

10

2

11

1

12

HOST

KOSTIČAS

KOSTIČAS

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

BRNO 2014

Samantha Shannon * The Bone Season

Copyright © 2013 by Samantha Shannon-Jones

Cover design © David Mann / Bloomsbury Publishing Plc.

Map copyright © András Bereznay

Translation © Lenka Kapsová, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-276-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-277-1 (Formát ePub)

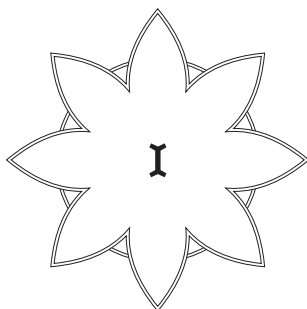
ISBN 978-80-7491-278-8 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-279-5 (Formát MobiPocket)

* snílka *
* snílka *

*Mimo tento svět a lidské plemeno je ještě
neviditelný svět, který je královstvím duchů;
obklopuje nás kolem dokola, protože je všude.*

CHARLOTTE BRONTĚOVÁ

KLETBA

Ráda si představuju, že nás na začátku bylo víc. Nejspíš ne moc. Ale určitě víc, než nás je teď.

Jsme menšina, kterou svět neuznává. Leda ve fantazii, a i to je nežádoucí. Vypadáme jako všichni ostatní. Někdy se dokonce chováme jako všichni ostatní. A v mnoha ohledech se ostatním skutečně podobáme. Najdete nás všude, na každé ulici. Žijeme způsobem, který by se téměř dal považovat za normální, jen byste se nesměli dívat moc pozorně.

Ne každý z nás o sobě ví, co je zač. Někteří z nás zemřou, aniž se to kdy dozvěděli. Jiní to vědí a nikdy nejsou dopadeni. Ale jsme tady.

Věřte mi.

Sedm let jsem bydlela v části Londýna, které se kdysi říkalo Islington. Chodila jsem do soukromé dívčí školy. Odešla jsem z ní v šestnácti letech, abych si našla práci. To bylo v roce 2056 neboli AS 127, pokud používáte scionský kalendář. Mladí lidé se museli protloukat, jak se dalo, což většinou znamenalo stát za pultem nějakého krámu. Spousta pracovních míst byla v oblasti služeb. Můj otec si myslel, že povedu obyčejný život. Že jsem

chytrá, ale bez ambicí, a že se smírím s jakoukoli prací, kterou mi život přihraje.

Jako obvykle se mýlil.

Od šestnácti jsem pracovala v podsvětí Scionského Londýna — SciLo, jak jsme my na ulicích městu říkali. Pohybovala jsem se mezi gangy bezohledných vidoucích, kteří byli kdykoli ochotni jeden druhého podrazit, jen aby sami přežili. Všichni byli součástí syndikátu, jenž opřádal celou citadelu a v jehož čele stál Kmotr. Byli jsme odsunuti na okraj společnosti, takže pokud jsme chtěli přežít, museli jsme se uchýlit ke zločinu. Ostatní nás pak nenáviděli ještě víc. Příběhy, které si o nás povídali, jsme totiž proměnili ve skutečnost.

I já jsem v tom chaosu měla vlastní místo. Byla jsem *kocena* — tohle slovo označovalo chráněnkou některého z vidopánů. Mým šéfem byl Jaxon Hall, vidopán zodpovědný za sektor 1-4. Přímo pod něj nás spadalo šest. Říkali jsme si Sedm pečetí.

Tátovi jsem o tom říct nemohla. Byl přesvědčený, že dělám servírku v kyslíkovém baru, což byla bídně placená, ale legální práce. Kdybych se mu snažila vysvětlit, proč žiju mezi kriminálními živly, nepochopil by to. Netušil, že k nim patřím víc než k němu.

Život se mi navždy změnil toho dne, kdy mi bylo devatenáct let. Tehdy už bylo moje jméno na ulicích poměrně známé. Po náročném týdnu na černém trhu jsem měla v plánu strávit víkend u táty. Jax nechápal, na co potřebuju volno — pro něj mimo syndikát neexistovalo nic, čím by stálo za to marnit čas. Na rozdíl ode mě neměl rodinu. Alespoň ne živou. A přestože jsme si s tátou nikdy nebyli nijak zvlášť blízcí, stejně jsem měla pocit, že bych s ním měla zůstat v kontaktu. Občas s ním zajít na večeri, tu a tam mu zavolat. Koupit dárek k Listopadkám, svátkům listopadového přílivu. Jediným zádrhelem bylo jeho nekonečné vypytování. Jakou máš práci? S kým se přátelíš? Kde teď bydlíš?

Nemohla jsem odpovědět. Říct pravdu by bylo příliš nebezpečné. Kdyby věděl, co doopravdy dělám, nejspíš by mě sám po-

slal rovnou do Toweru. Možná jsem mu to měla říct, jenže pravda by ho nejspíš zabila. Ať tak či onak, své spolupráce se syndikátem jsem nelitovala. Můj obor nebyl poctivý, ale vynášel. A jak vždycy říkal Jax, radši být psanec než pod drnem.

Ten den přšelo. Byl to můj poslední den v práci a před sebou jsem měla jako odměnu za věrné služby volný víkend.

Při životě mě udržoval podpůrný přístroj. Vypadala jsem jako mrtvá a svým způsobem jsem mrtvá skutečně byla, protože můj duch byl částečně oddělený od těla. Byl to zločin, pro který jsem se mohla ocitnout na šibenici.

Už jsem řekla, že jsem pracovala pro syndikát. Trochu to vysvětlím. Byla jsem svým způsobem hackerka. Ne že bych lidem přímo četla myšlenky. Spíš jsem se na ně vylaďovala jako radar, v souladu s fungováním éteru. Dokázala jsem vnímat záchvěvy snových výjevů i škodlivých duchů. Něco, co existuje mimo mě. Něco, co průměrný vidoucí necítí.

Jax mě využíval jako nástroj dohledu. Měla jsem za úkol monitorovat éterickou aktivitu v jeho sektoru. Často po mně chtěl, abych kontrolovala ostatní vidoucí, jestli něco neskrývají. Nejdřív šlo jen o lidi v místnosti — lidi, které jsem mohla vidět a slyšet nebo se jich dotknout —, ale Jax si brzy uvědomil, že toho dokážu mnohem víc. Vnímala jsem, co se děje jinde — že venku jde po ulici nějaký vidoucí nebo že se v Zahradě shromáždili duchové. Pokud jsem měla zabezpečenou podporu vitálních funkcí, dokázala jsem zachytit, co se děje v éteru v okruhu jedné míle od Sedmi ciferníků. Takže když Jaxon potřeboval na někoho v sektoru 1-4 vytáhnout nějakou špínu, mohli jste se vsadit, že vyšle starou dobrou osvědčenou sílu. Pořád říkal, že mám potenciál jít ještě dál, ale Nick mi nechtěl dovolit, abych to vyzkoušela. Nevěděli jsme, co by to se mnou mohlo udělat.

Zakázáno bylo samozřejmě veškeré jasnovidectví, ale takové, kterým se vydělávaly peníze, se považovalo za hrdelní zločin. Měli pro to dokonce speciální název: *vidozločiny*. Komunikace se

světem duchů, zvláště za účelem finančního zisku. A syndikát byl postaven právě na vidozločinech.

Jasnovidectví za peníze kvetlo hlavně mezi těmi, kdo se nedostali do žádného gangu. Říkali jsme tomu pouličníctví. Scion to označoval za velezradu. Oficiální způsob popravu za tyhle zločiny bylo udušení dusíkem prodávaným pod značkou NiteKind. Dodnes si pamatuju novinové titulky: BEZBOLESTNÝ TREST — NEJNOVĚJŠÍ SCIONSKÝ ZÁZRAK. Říkalo se, že je to podobné jako vzít si prášek na spaní a usnout. Pořád ale existovaly i veřejné popravy a občas se vyskytlo i nějaké to mučení v případě velezrady.

Já jsem spáchala velezradu už tím, že jsem dýchala.

Ale vraťme se k tomu dni. Jax mě připojil k přístroji na udržení vitálních funkcí a poslal mě prozkoumat náš sektor. Zrovna jsem se snažila obklíčit mysl, která patřila jednomu častému návštěvníkovi sektoru 1-4. Snažila jsem se mu proniknout do vzpomínek, ale vždycky mě něco zastavilo. Tyhle útržky snů se nepodobaly ničemu, s čím jsem se doposud setkala. Vyvedlo to z míry i Jaxe. Podle toho, jak byly na sebe navrstveny obranné mechanismy, bych usuzovala, že ta osoba musí být stará tisíc let, to ale nebylo možné. Bylo to něco nového.

Jax byl podezřivý. Nový jasnovidec v jeho sektoru by se mu správně měl do osmačtyřiceti hodin ohlásit. Tvrdil, že v tom musí být nějaký jiný gang. Nikdo v sektoru 1-4 ale neměl takovou zkušenost, aby moje slídění odrazil. Nikdo nevěděl, že to dokážu. Ani Didion Waite, který šéfoval druhému největšímu gangu v okolí. Ani vyhladovělí pouličníci, co se potloukali kolem Sedmi ciferníků. Ani teritoriální vidopáni, kteří se specializovali na rozkrádání éterických těl. Tohle bylo něco jiného. Míjely mě stovky myslí a stříbrně světélkovaly ve tmě. Pohybovaly se po ulicích rychle, stejně jako jejich majitelé. Tyhle lidi jsem nepoznávala. Neviděla jsem jejich tváře, jen holé okraje jejich myslí.

Už jsem nebyla u Ciferníků. Moje vnímání se pohybovalo mnohem severněji, ačkoli jsem nedokázala přesně určit kde. Cítila jsem povědomou předtuchu nebezpečí. Mysl toho neznámého

byla nablízku. Přitahovala si mě éterem, vábila mě jako bludička, pronikala pod myšlenkami ostatních lidí i nad nimi. Pohybovala se rychle, jako by mě ten neznámý cítil. Jako by se snažil běžet.

Věděla jsem, že bych za tím světlem neměla chodit. Mohlo mě zavést kamkoli; už tak jsem byla od Ciferníků příliš daleko.

Jaxon ti řekl, ať ho najdeš. Tahle myšlenka ke mně dolétla odněkud zdáli. *Bude zuřit.* Tlačila jsem se dál a pohybovala se přitom rychleji, než jak bych to kdy dokázala v těle. Bránila jsem se hranicím svého fyzického stanoviště. A pak jsem tu prapodivnou mysl uviděla. Nebyla stříbrná jako ostatní — ne, byla temná a chladná, mysl z ledu a kamene. Vystřelila jsem proti ní. Ta osoba je tolik, tolik blízko... Teď ji nesmím ztratit...

Pak se éter okolo mě zachvěl a mysl toho neznámého jako mávnutím proutku zmizela. Byla zase pryč, mimo můj dosah.

Někdo mnou zatřásl.

Moje stříbrná šňůra — orgán, který obstarával spojení mezi tělem a duchem — byla extrémně citlivá. Právě díky ní jsem dokázala vnímat na dálku sny. A právě ona mě dokázala strhnout zpátky do těla. Když jsem otevřela oči, Dani mi přejížděla baterkou po tváři. „Zornice reagují,“ mumlala si pro sebe. „To je dobré.“

Danica. Náš místní génius — intelektem se řadila hned za Jaxe. Byla o tři roky starší než já a měla asi takový šarm a citlivost, jaké by člověk čekal u béčkového boxera. Když ji poprvé zaměstnali, Nick ji diagnostikoval jako sociopatku. Jax naproti tomu tvrdil, že je to prostě její osobnost.

„Vzhůru do života, snílku.“ Plácla mě přes tvář. „Vítej ve světě masa a kostí.“

Facka bolela, což bylo dobré, třebaže ne zrovna příjemné znamení. Sáhla jsem si na tvář, abych si sundala kyslíkovou masku.

Před očima jsem měla příšeří doupěte. Jaxova chatrč byla tajnou jeskyní plnou kontrabandu: zakázané filmy, knížky a muzika, všechno bez ladu a skladu napěchované do zaprášených polic. Taky tam měl sbírku laciných hororů, takových těch sešitků, co

si pro ně člověk mohl o víkendu zajít do Zahrady, a štos svorkami scvaknutých letáků. Bylo to jediné místo na světě, kde jsem si mohla číst, dívat se na filmy a dělat si, co jsem chtěla.

„Takhle bys mě budít neměla,“ řekla jsem. Danica moc dobře znala pravidla. „Jak dlouho jsem tam byla?“

„Kde?“

„No kde asi?“

Dani lusklá prsty. „Jo tak, jasně — v éteru, nevnímala jsem.“ To určitě. Neexistovalo, že by Dani na chvíli nevnímala.

Podívala jsem se na modrý displej časovače na přístroji. Sestrojila ho sama Dani. Nazvala ho Udržovací systém mrtvých vidoucích, neboli USM². Monitoroval a řídil moje životní funkce, když jsem se v éteru vydávala do větších dálek. Jakmile jsem uviděla číslici na displeji, zůstala jsem jako opařená.

„Padesát sedm minut.“ Přejela jsem si rukou po čele. „Tys mě nechala v éteru hodinu?“

„Možná.“

„Celou hodinu?“

„Rozkaz je rozkaz. Jax říkal, že chce, abys tu záhadnou mysl rozlouskla do západu slunce. Povedlo se ti to?“

„Snažila jsem se.“

„Takže nepovedlo. Tak to se rozluč s bonusama.“ Ustrkla z kelímku espresso. „Stejně pořád nemůžu uvěřit, žeš nezískala Anne Naylorovou.“

To se dalo čekat, že s tím vyrukuje. Pár dnů předtím mě Jax poslal do aukční síně, abych přivedla zpátky ducha, který mu po právu patřil: Anne Naylorovou, známé strašidlo z Farringdonu. Vydražil ji ale někdo jiný.

„Naylorovou jsme stejně získat nemohli,“ řekla jsem. „Tu by nám Didion nikdy nenechal přiklepnout. Rozhodně ne po tom, co se stalo minule.“

„Jak myslíš. Stejně nevím, co by Jax dělal s poltergeistem.“ Dani na mě úkosem pohlédla. „Povídal, že ti dal na víkend volno. Čím sis to vysloužila?“

„Psychický důvody.“

„Co to znamená?“

„To znamená, že mě s těma svýma mašinama doháníš k šílenství.“

Hodila po mně prázdný kelímek. „Já se o tebe přece starám, ty malej spratku. Moje mašiny neběhají samy. Taky bych klidně mohla odkráčēt na oběd a nechat tu tvoji tristní nápodobu mozku vysušit na troud.“

„Však se taky vysušit mohl.“

„Jen se vyplač, chudinko. Víš, jak to chodí. Jax vydá rozkazy, my poslechneme, necháme si nadělat na hlavu. Běž pracovat pro Hektora, jestli se ti to nelíbí.“

Trefa do černého.

Odfrkla si a podala mi moje okopané kožené boty. Natáhla jsem si je. „Kde všichni jsou?“

„Eliza spí. Měla příhodu.“

Slovo *příhoda* jsme používali jen tehdy, když někdo při střetu málem přišel o život. To by v případě Elizy nebylo žádoucí. Pohlédla jsem na dveře jejího ateliéru.

„Je v pořádku?“

„Vyspí se z toho.“

„Předpokládám, že ji Nick zkontroloval.“

„Jo, volala jsem ho. Ještě jsou s Jaxem v Chatu. Říkal, že tě v půl šestý odveze k tátovi.“

Chateline byl stylový bar a gril v Nealově koutě a jedno z mála míst, kam jsme se mohli chodit najíst. Majitel s námi uzavřel dohodu — my jsme mu dávali tučné spropitné a on za to neřekl vigilům, co jsme zač. Tohle dýško nás stálo víc než celé jídlo, ale volný večer za to stál.

„Takže má zpoždění,“ řekla jsem.

„Muselo ho něco zdržet.“

Dani sáhla po telefonu. „Neobtěžuj se.“ Zastrčila jsem si vlasy pod čepici. „Nechci jim rušit poradu.“

„Vlakem jet nemůžeš.“

„Ale můžu.“

„Chystáš si pohřeb.“

„To bude v pohodě. Tuhle trasu už několik týdnů nekontrolovali.“ Vstala jsem. „Takže v pondělí na snídani?“

„Možná. Asi tomu cvokovi dlužím nějaký přesčas.“ Pohlédla na hodinky. „Už bys měla jít. Je skoro šest.“

Bylo to tak. Na cestu k nádraží jsem měla necelých deset minut. Popadla jsem bundu a rozběhla se ke dveřím. Ještě jsem v chvatu houkla na ducha v koutě. „Čau, Pietře!“ Místo odpovědi zasvítíl, ale bylo to chabé, znuděné světlo. Ne že bych ho viděla, ale cítila jsem ho. Pieter měl už zase depresi. Občas na něj doléhalo, že je mrtvý.

Na to, jak zacházet s duchy, existovala přesná procedura, aspoň v našem sektoru. Vezměte si třeba zrovna Pietra, což byl jeden z našich pomocných duchů. Múza, pokud to chcete vědět přesně. Eliza ho vždycky nechala, aby se jí tak na tři hodinky zmocnil, a během té doby namalovala mistrovské dílo. Když byla hotová, zaběhla jsem s jejím výtvozem do Zahrady a střelila ho nějakému důvěřivému sběrateli. Pieter byl ale vrtošivý. Někdy jsme na pořádný obraz čekali několik měsíců.

Pro morálku nebylo v našem doupěti místo. To se stává, pokud je nějaká menšina donucena stáhnout se do ilegality. Stává se to, pokud je svět krutý. Nedalo se dělat nic jiného než v tom pokračovat. Snažit se a přežívat, vydělat trochu peněz. Prosperovat ve stínu Westminsterského archonu.

Moje práce a můj život se točily kolem Sedmi ciferníků. Podle unikátního dělení městských částí, které zavedl Scion, ležela tahle čtvrt ve čtvrtém sektoru první kohorty, neboli v I-4. Rozkládala se okolo sloupu na křižovatce poblíž černého trhu v Covent Garden neboli Zahradě. Na sloupu byly šestery sluneční hodiny.

Každý sektor měl vlastního vidopána nebo vidopání. Dohromady tvořili Sněm nepřirozených, který podle svého tvrzení vládl syndikátu, ale ve skutečnosti si každý ve svém sektoru dělal, co chtěl. Sedm ciferníků leželo v centrální kohortě, kde měl syndikát

nejsilnější pozici. Proto si taky Jax to místo vybral. Proto jsme tam zůstali. Jediný Nick měl vlastní doupě, nahoře na Marylebone. To jsme ale využívali jen v nouzi. Za ty tři roky, co jsem pro Jaxe pracovala, nastal stav nejvyšší nouze jen jednou, to když skupina vigilů z Divize nočních hlídek udělala kolem Ciferníků důkladnou razii proti jasnovidcům. Jeden z kurýrů nám dal hlášku dvě hodiny předtím, než razie vypukla. Zvládli jsme vyklidit pole během necelé hodiny.

Venku bylo chladno. Typický březnový podvečer. V místě Sedmi ciferníků býval v předscionských dobách slum a okolo sloupu dodnes povlávaly hrstky zbědovaných duchů a čekaly na nový smysl své existence. Pár jsem si jich přivolala — nějaká ta ochrana nikdy není na škodu.

Scion byl poslední kapkou v amaurotickém bezpečnostním systému. Veškeré zmínky o posmrtném životě nebo mimosmyslových jevech tu byly zapovězeny. Frank Weaver zastával názor, že naše existence odporuje přirozenosti, a stejně jako mnoha jiným Nejvyšším inkvizitorům se mu o tom podařilo přesvědčit celý Londýn. Když nepočítám výjimečné případy, ven jsme mohli chodit jen v bezpečném čase. Ten nastával tehdy, když Divize nočních hlídek neboli DNH spala a do ulic nastoupila DDH, Divize denních hlídek, která střežila město za denního světla. Členové DDH nebyli vidoucí a nesměli používat tak brutální metody jako jejich noční protějšky. Alespoň ne na veřejnosti.

Se členy DNH to bylo jinak. Byli to jasnovidci v uniformě. Museli si odsloužit třicet let a po uplynutí téhle doby se dočkali eutanazie. Řada lidí to označovala za pakt s ďáblem, ale zaručovalo to třicet let pohodlného života. Většina vidoucích takové štěstí neměla.

V historii Londýna došlo k tolika úmrtím, že bylo prakticky nemožné najít místo, kde nebyli žádní duchové. Tvořili jakousi bezpečnostní síť. Přesto člověk musel doufat, že dostane na ochranu duchy dobré. Pokud jste použili nějakého slabého, ochromil útočníka jen na několik vteřin. Nejlepší byli duchové, kteří

za sebou měli divoký život, proto byl o některé z nich takový zájem na černém trhu. Kdyby se někomu podařilo najít Jacka Rozparovače, prodal by se za miliony. Někteří lidé byli přesvědčení, že Rozparovač je ve skutečnosti Edward VII., padlý princ, krvavý král. Scion tvrdil, že to byl historicky první jasnovidce, ale já jsem tomu nikdy nevěřila. Spíš se mi zamlouvá představa, že jsme tu odjakživa.

Venku se šerilo. Obloha měla zlatý nádech západu slunce a bílý srpek měsíce na ní trčel jako úšklebek. Pod ním se rozprostírala citadela. Kyslíkový bar U Dvou sládků naproti přes ulici byl plný amaurotiků — normálních lidí. Vidoucí o nich říkali, že trpí amaurózou, a oni o nás naopak tvrdili, že jsme postiženi jasnovidectvím. Někdy se jim říkalo *márové*.

Já jsem to slovo nikdy neměla moc ráda. Připomínalo mi máry a márnici, což bylo kapku pokrytecké vzhledem k tomu, že s mrtvými jsme naopak komunikovali my.

Zapnula jsem si bundu a stáhla kšilt přes oči. Hlavu dolů, oči otevřené. To byl zákon, kterým jsem se řídila. Ne zákony Scionu.

„Budoucnost za cejn. Za jedinej cejn, madam! Nejlepší orákulum v Londýně, madam, to mi můžete věřit. Dáte ubohému pouličníkovi vydělat?“

Hlas patřil vychrtlému muži, který se přede mnou choulil v tenké bundě. Pouličníka jsem už dlouho nepotkala. V centrální kohortě se moc nevyskytovali, protože většina místních vidoucích byli členové syndikátu. Prohlédla jsem si jeho auru. Nebylo to orákulum, ale senzibil, a ještě k tomu dost hloupý — na žebráky měli vidopáni spadeno. Zamířila jsem přímo k němu. „Co to tady vyvádíš?“ Popadla jsem ho za límec. „Přeskočilo ti?“

„Prosím, slečno. Mám hrozný hlad,“ zasípal. Ve tváři měl tik typický pro kyslíkové fetáky. „Nemám ani floka. Neříkejte to Vazači, slečno, chtěl jsem jenom...“

„Tak se odsud koukej pakovat.“ Vtiskla jsem mu do dlaně pár bankovek. „Je mi jedno kam, ale zmiz z ulice. Pořádně se vyspi.

A jestli hodláš zítra zase žebrať, tak jdi do šesté kohorty, a ne sem. Jasný?“

„Mockrát děkuju, slečno.“

Spakoval si pár ubohých krámů, mezi nimiž byla i skleněná koule. Laciná napodobenina křišťálu. Dívala jsem se za ním, jak mizí směrem k Soho.

Chudák. Jestli ty peníze utratí v kyslíkovém baru, bude co nevidět zpátky na ulici. Dělal to tak spousta lidí. Připojili se na kanylu a několik hodin nasávali ochucený vzduch. Byla to v citadele jediná legální droga. Ať už tenhle pouličník dělal cokoli, byl to zoufalec. Možná ho vykopli ze syndikátu nebo ho vydělila rodina. Radši jsem se neptala.

Nikdo se neptal.

Na stanici 1-4B bylo jako obvykle rušno. Amaurotikům vlaky nevadily. Neměli auru, která by je prozradila. Většina jasnovidců se veřejné dopravě vyhýbala, ale někdy to bylo ve vlaku bezpečnější než na ulici. Po citadele měla DNH jen řídce rozhozené sítě. Namátkové kontroly nebyly moc časté.

Každá z šesti kohort se dělila do šesti sektorů. Pokud chtěl člověk opustit svůj sektor, zvláště v noci, potřeboval k tomu cestovní povolení a pořádnou dávku štěstí. Po setmění byly všude rozmístěné hlídky četníků. Tihle vidoucí s doživotní zárukou tvořili subdivizi DNH. Aby zůstali naživu, sloužili státu.

Mě nikdy ani na vteřinu nenapadlo, že bych pracovala pro Scion. Vidoucí se k sobě navzájem dokázali chovat pěkně krutě — nemohla bych patřit k těm, kdo se požívají navzájem —, ale stejně jsem s nimi cítila sounáležitost. Rozhodně bych nedokázala žádného z nich zatknout. Přesto jsem někdy, když mi Jax po dvou týdnech těžké práce zapomněl zaplatit, cítila pokušení.

Měla jsem dvě minuty čas, tak jsem si ještě zkontrolovala doklady. Jakmile jsem prošla turnikety, propustila jsem svou hordu duchů. Duchové neměli rádi, když je někdo vodil moc daleko od jejich teritoria, a kdybych je násilím přinutila jít se mnou, odmítli by mi pomoci.

V hlavě mi bušilo. Nevěděla jsem, co mi Dani píchla do žil, ale každopádně to přestávalo účinkovat. Celá hodina v éteru... Jaxon pokoušel hranice mých možností.

Na nástupišti svítil na neonově zeleném digitronu jízdní řád, jinak tam nebylo skoro žádné světlo. Z reproduktorů se ozval nahraný hlas Scarlett Burnishové.

„Tento vlak staví ve všech stanicích na území čtvrtého sektoru první kohorty severním směrem. Připravte si prosím jízdenky ke kontrole. Na bezpečnostních obrazovkách můžete sledovat večerní zpravodajství. Děkujeme a přežeme vám příjemný večer.“

Příjemný večer jsem rozhodně neprožívala. Od časného rána jsem nejedla. Jax mi dovoľoval polední pauzu, jen když měl mimořádně dobrou náladu, což bylo asi tak vzácné jako modrá jablka.

Na bezpečnostní obrazovce se objevila nová zpráva. RDT, RADIESTETICKÁ DETEKČNÍ TECHNOLOGIE. Ostatní cestující si toho nevěšili. Tahle reklama běžela každou chvíli.

„V tak lidnaté citadele, jako je Londýn, člověka snadno přepadne obava, jestli vedle něj nesedí nepřírozené individuum.“ Na obrazovce se objevil obrázek siluet, které představovaly občany. Vzápětí jedna z nich zčervenala. „Institut VOSA právě testuje v komplexu paddingtonského terminálu ochranný štít RDT pod značkou Sensshield. Do roku 2061 máme v plánu nainstalovat systém Sensshield v osmdesáti procentech stanic centrální kohorty, což nám zároveň umožní redukovat stavy nepřírozených jedinců ve složkách policie podzemní dráhy. Navštivte Paddington nebo si vyžádejte více informací u některého příslušníka DDH.“

Pak se objevila další reklama, ale mně běželo hlavou to, co jsem si právě přečetla. Systém radiestetické detekce RDT byl pro společenství vidoucích v citadele největší hrozbou. Podle informací ze Scionu dokázal odhalit auru na vzdálenost až sedmi metrů. Pokud jejich plány nenaberou zásadní zpoždění, tak budeme v roce 2061 všichni sedět v celách. Nikdo z vidopánů nepřišel s žádným řešením, což pro ně bylo typické. Jen se mezi sebou hašteřili a hašteřili. A pak se znovu hašteřili kvůli svému hašteření.

V ulici nade mnou se zachvěly aury. Byla jsem jako virgule, která vibruje jejich energiemi. Abych se trochu rozptýlila, vytáhla jsem z kapsy identifikační průkaz. Byla na něm moje fotka, jméno, adresa, otisky prstů, místo narození a povolání. Slečna Paige E. Mahoneyová, trvalý pobyt v sektoru 1-5. Narozena roku 2040 v Irsku. V roce 2048 za mimořádných okolností přesídlila do Londýna. Zaměstnána v kyslíkovém baru v sektoru 1-4, za tímto účelem vydáno cestovní povolení. Barva vlasů blond, barva očí šedá. Výška 175 centimetrů. Žádné zvláštní znamení kromě tmavé pigmentace rtů, způsobené nejspíše kouřením.

V životě jsem nekouřila.

Vtom mi zápěstí sevřela jakási vlhká ruka. Cukla jsem sebou. „Dlužíš mi omluvu.“

Nasupeně jsem zvedla oči a spatřila tmavovlasého muže v burince a ušmudlaném bílém nákrčníku. Mohla jsem ho poznat už podle zápachu, který se z něj linul: Hektor z Haymarketu, jeden z našich méně čistotných protivníků. Odjakživa páchl jako výlevka od dřezu. Bohužel byl taky Kmotrem a šéfem syndikátu. Jeho území se říkalo Ďáblův kout.

„Vyhráli jsme. Férově a s přehledem.“ Vytrhla jsem ruku z jeho sevření. „Copak nemáš nic na práci, Hektore? Možná by nebylo špatné, kdyby sis pro začátek vyčistil zuby.“

„To spíš ty by sis měla vyčistit rejstřík, malá dozorkyně. A naučit se úctě ke svému Kmotrovi.“

„Nejsem žádná podvodnice.“

„No, podle mě jsi.“ Ztišil hlas. „Ten tvůj vidopán nosí nos nahoru, ale přitom celá ta vaše sedmička je jenom banda všivých lhářů a podvodníků. Slyšel jsem, že tě na černém trhu považují za nóbl zboží, krajinářko. Jenže už tu dlouho nebudeš.“ Dotkl se prstem mé tváře. „Všechny tyhle typy nakonec někam zmizí.“

„Ty taky.“

„Uvidíme. Už brzo.“ Další slova mi zašeptal do ucha. „Přeju ti krásnou cestu domů, rakličko.“ Pak zmizel v podchodu, kterým se vycházelo ven.

V blízkosti Hektora jsem si musela dávat pozor. Kmotrovská funkce mu nedávala žádnou skutečnou moc nad ostatními vido-pány — jeho jediným úkolem bylo svolávat shromáždění —, ale měl spoustu nohsledů. Byl navztekaný, protože jeho lokajové dostali od našeho gangu dva dny před dražbou Naylorové pěknou nakládačku. A Hektorovi lidi neuměli prohrávat. Jaxon tomu taky moc nepomohl, protože je neustále provokoval. Většina členů našeho gangu se jim vyhýbala, protože neměli chuť nechat se odpravit, ale já a Jax jsme byli vzpurní. Bledý snílek — což byla moje pouliční přezdívka — figuroval na jejich likvidačním seznamu. Kdyby se jim podařilo zahrnat mě do kouta, byl by to můj konec.

Vlak měl minutu zpoždění. Zapadla jsem na volné sedadlo. Ve vagoně byl jediný další cestující — nějaký muž, který si četl *Scion Dnes*. Byl to vidoucí, médium. Ztuhla jsem. Jax rozhodně nebyl bez nepřátel a spousta vidoucích věděla, že jsem jeho kočena. Taky věděli, že prodávám obrazy, které rozhodně nemohl namalovat skutečný Pieter Claesz.

Vytáhla jsem obyčejný tablet a vybrala si svůj nejoblíbenější legální román. Když jsem neměla na pomoc hordu duchů, jediné bezpečnostní opatření bylo vypadat normálně a amauroticky.

Listovala jsem stránkami a jedním okem přitom pozorovala muže ve vagonu. Cítila jsem, že mě jeho radar zaměřil, ale ani jeden z nás nepromluvil. Vzhledem k tomu, že mě až do téhle chvíle nechtyl pod krkem ani nezmlátil, nebyl to zřejmě žádný čerstvě podvedený milovník umění.

Riskla jsem letmý pohled do jeho novin. *Scion Dnes* byly jediné velkoformátové noviny, které vycházely ve větším nákladu na papíře. Papír se nedal tak snadno zneužít. Do tabletů si člověk mohl nahrát jenom pár titulů, které cenzor ještě nezakázal. Z přední stránky na mě zlověstně vykoukly obvyklé zprávy. Dva mladíci oběšeni za velezradu, ve třetím sektoru uzavřen jeden podezřelý obchod. Pak dlouhý článek, který odmítal „nepřiroze-

nou“ teorii, že se Británie ocitla v politické izolaci. Autor článku nazýval Scion „říší ve stadiu embrya“. To se říká, co pamatuju. Jestli je Scion pořád ještě embryo, pak se doopravdy nechci dožít toho, až se vyklube z dělohy.

Od nastolení Scionu uplynula už dvě století. Tenhle režim byl ustaven v reakci na domnělé ohrožení impéria. Říkali tomu *epidemie* — epidemie jasnovidectví. Oficiální datum vzniku znělo 1901, kdy Edwardovi VII. přišli pět hrozných vražd. Tvrdili, že Krvavý král otevřel dveře, které už nešlo zavřít — že na svět přivolal epidemii jasnovidectví a že má všude následovníky, kteří se množí, zabíjejí a získávají sílu ze zdroje velkého zla.

Výsledkem byl Scion — republika, která měla za cíl tuhle nemoc vymýtit. Během dalších padesáti let se stala strojem na lapání vidoucích. Každý zásadnější zákon se týkal nepřirozených. Vraždy vždycky páchali nepřirození. Náhodné násilné činy, krádeže, znásilnění, žhářství — to všechno měli na svědomí nepřirození. Během let se v citadele zformoval syndikát vidoucích, vytvořil organizované podsvětí a poskytl útočiště jasnovidcům. Od té doby Scion usiloval o naše vyhlazení ještě úporněji.

Jakmile nainstalují systém RDT, syndikát se rozpadne a Scion bude od této chvíle vševidoucí. Měli jsme dva roky na to, abychom s tím něco udělali, ale s Hektorem v roli Kmotra to moc nadějně nevypadalo. Jeho vláda nepřinášela nic než korupci.

Vlak ujel tři stanice, aniž se cokoli stalo. Právě jsem dočetla kapitolu, když tu najednou zhasla světla a vlak prudce zastavil. Vyhodnotila jsem situaci o zlomek vteřiny dřív než můj spolecestující. Zpřítma se posadil a pohlédl na mě.

„Budou prohledávat vlak.“

Pokusila jsem se promluvit, potvrdit jeho obavy, ale jako bych místo jazyka měla kus hadru.

Vypnula jsem tablet. Ve stěně tunelu se otevřely dveře. Na digitronovém displeji ve vagoně se rozsvítil nápis ПОХОТОВОСТ. Věděla jsem, co bude následovat: dva četníci na obchůzce. Jeden z nich byl vždycky šéf, většinou nějaké médium. Do té doby jsem

namátkovou kontrolu ještě nikdy nezažila, ale věděla jsem, že několika vidoucím se jí podařilo projít bez úhony.

Srdce mi v hrudi bušilo jako splašené. Podívala jsem se na svého spolucestujícího a snažila se odhadnout, jak zareaguje. Bylo to médium, i když nijak zvlášť silné. Nikdy jsem nedokázala přesně říct, podle čeho to poznám — prostě se mi určitým způsobem aktivovala tykadla.

„Musíme z tohoto vlaku vypadnout.“ Vstal. „Co jsi, zlato? Orákulum?“

Nic jsem na to neřekla.

„Já vím, že jsi vidoucí.“ Zatáhl za kliku u dveří. „Pojď, zlato, neseď tam tak. Musí existovat nějaká cesta ven.“ Utřel si čelo rukávem. „Že zrovna dneska... namátková kontrola, zrovna v jediný den, kdy...“

Ani jsem se nepohnula. Nebylo úniku. Okna byla vyztužená, dveře měly bezpečnostní zavírání — a nám vypršel čas. Do vagonu dopadly dva kužely světla z baterek.

Seděla jsem bez hnutí. Četníci. Museli ve vagoně ucítit několik vidoucích, jinak by nezhasli světla. Věděla jsem, že vidí naše aury, ale potřebovali zjistit, jaký druh vidoucích jsme.

Byli v našem vagoně. Posel a médium. Vlak jel dál, ale světla se nerozsvítla. Nejdřív přistoupili k tomu muži.

„Jméno?“

Narovnal se. „Linwood.“

„Důvod cesty?“

„Byl jsem na návštěvě u dcery.“

„Tak na návštěvě u dcery? To ti připadá jako dostatečné vysvětlení toho, proč cestuješ v tuhle dobu mezi kohortami?“

Ti dva měli evidentně v úmyslu vyvolat hádku.

„Mám potřebné dokumenty z nemocnice. Dcera je těžce nemocná,“ hájil se Linwood. „Mám povolení jednou týdně ji navštívit.“

„Jestli ještě jednou otevřeš klapačku, už ji nikdy nenavštívíš.“ Otočil se ke mně a vyštěkl: „Teď ty. Kde máš průkaz?“

Vytáhla jsem průkazku z kapsy.

„A co cestovní povolení?“

Podala jsem mu ho a on ho začal zkoumat.

„Pracuješ ve čtvrtém sektoru.“

„Ano.“

„Kdo vydal tohle povolení?“

„Bill Bunbury, můj nadřízený.“

„Aha. Jenže já se potřebuju podívat ještě na něco.“ Namířil mi baterkou přímo do očí. „Nehýbej se.“

Ani jsem sebou necukla.

„Žádný duchozrak,“ řekl. „Takže musíš být orákulum. To jsem pěkně dlouho neviděl.“

„Orákulum s kozama jsem neviděl od čtyřicátých let,“ řekl druhý četník. „Tohle se jim bude moc líbit.“

Jeho nadřízený se usmál. V každém oku měl jeden kolobom, známku trvalého duchozraku.

„Díky tobě zbohatnu, mladá dámo,“ řekl mi. „Ale předtím se ještě jednou podívám na ty tvoje oči.“

„Já nejsem orákulum,“ řekla jsem.

„Jasně. Teď zavři klapáčku a vtevři ty lampy.“

Většina vidoucích mě považovala za orákulum. Bylo snadné se splést. Měli jsme podobnou auru, v podstatě téže barvy.

Četník mi prsty rozevřel levé oko. Zatímco mi úzkým paprskem zkoumal duhovky a hledal chybějící kolobomy, můj spolucestující se vrhl k otevřeným dveřím. Všechno se zachvělo, protože proti strážím vrhl ducha — svého strážného anděla. Četník vyjekl, když na něj anděl dopadl a zamotal mu všechny smysly, jako když se metlou rozšlehají vejce.

Jeho šéf byl rychlejší. Než se kdokoli stačil pohnout, svolal si hordu poltergeistů.

„Nehýbej se, médium.“

Linwood na něj upřel pronikavý pohled. Byl to malý muž něco po čtyřicítce, hubený, ale šlachovitý. Hnědé vlasy měl na spáncích prošedivělé. Kvůli světlu, které mi svítilo do očí, jsem neviděla ani duchy, ani nic jiného, ale cítila jsem, že mě oslabují,

takže se nemůžu pohnout. Napočítala jsem celkem tři. V životě jsem neviděla, aby někdo zkrotil jednoho poltergeista, natož tři naráz. Vzadu na krku mi vyskočil studený pot.

Zatímco se anděl chystal k dalšímu výpadu, poltergeisti obklopili četníka. „Pojď s námi v klidu, médium,“ řekl, „a my řekneme šéfům, aby tě nemučili.“

„Poslužte si, jak umíte, pánové.“ Linwood zvedl ruku. „S anděly po boku se nebojím žádného protivníka.“

„To říkají všichni, pane Linwoode. Jakmile ale uvidí Tower, mají sklon na to rychle zapomínat.“

Linwood vymrštil anděla do chodby vagonu. Srážku jsem neviděla, ale úplně mi pomačkala smysly. Přiměla jsem se vstát. Přítomnost tří poltergeistů ze mě vysávala energii. Linwood se kasal, ale bylo jasné, že o nich ví, a zoufale se snažil svému andělovi pomoci. Zatímco jeden z četníků — posel — hlídal poltergeisty, druhý odříkával za anděla nénii — pohřební řeč, která způsobí, že duch úplně zemře a ocitne se mimo dosah vidoucích. Anděl se zachvěl. K tomu, aby ho úplně zapudili, by potřebovali znát celé jeho jméno, ale i samo odříkávání nénie anděla natolik oslabilo, že nemohl svého svěřence chránit.

V uších mi tepala krev. Hrdlo jsem měla sevřené, prsty úplně necitlivé. Pokud zůstanu opodál, oba nás zadrží. Už jsem se viděla v Toweru, jak mě mučí, jak mě věší na šibenici.

Já ale dneska neumřu, umínila jsem si.

Poltergeisti se vrhli na Linwooda a mně se něco stalo se zrakem. Plně jsem se zaměřila na četníky. Jejich myslí tepaly blízko mé jako dva pulzující kruhy energie. Pak jsem uslyšela, jak moje tělo dopadlo na podlahu.

Chtěla jsem je jenom zmást, získat čas na útěk. Měla jsem v ruce moment překvapení. Přehlédli mě. Orákula potřebovala hordu pomocných duchů, aby mohla být nebezpečná.

Jenže já jsem žádnou hordu nepotřebovala.

Zaplavila mě černá vlna strachu. Můj duch mi vylétl rovnou z těla a nabořil se do prvního četníka. Dřív než jsem si stihla

uvědomit, co dělám, nabourala jsem se přímo do přediva jeho mysli. Ne že bych se ho jen dotkla — prolétla jsem přímo *skrz* něj. Odeslala jsem jeho ducha do éteru a jeho tělo zůstalo ležet na zemi jako prázdná skořápka. Než se jeho parták stačil nadechnout, stihl ho stejný osud.

Můj duch skočil zpátky do kůže. Za očima mi vybuchla prudká bolest. V životě jsem tak strašnou bolest necítila. Měla jsem dojem, že mi lebku probodávají nože, že mi hoří mozková tkáň. Zaplavil mě takový žár, že jsem nic neviděla a nemohla se pohnout ani myslet. Matně jsem vnímala, že můj obličej leží na ulepené podlaze vlaku. Ať už jsem provedla cokoli, neměla jsem v úmyslu to v nejbližší době opakovat.

Vlak se otrásal. Zřejmě se blíží do další stanice. Vzepřela jsem se na lokty.

„Pane Linwoode?“

Žádná odpověď. Doplazila jsem se na místo, kde muž ležel. Vlak právě projížděl okolo technického osvětlení a já jsem zahlédla jeho tvář.

Byl mrtvý. Poltergeisti z něj vysáli ducha. Na podlaze ležel jeho průkaz. William Linwood, čtyřicet tři let. Dvě děti, z toho jedno s cystickou fibrózou. Ženatý. Bankéř. *Médium*.

Věděla jeho rodina o jeho tajném životě? Nebo byli amaurotici a nic netušili?

Musela jsem odříkat nénii, jinak by navěky strašil v tomhle vlaku. „William Linwoode,“ řekla jsem, „odejdi do éteru. Všechno je urovnáno. Dluhy jsou splaceny. Nemusíš už prodlévat mezi živými.“

Linwoodův duch se vznášel nade mnou. Jakmile on a jeho anděl zmizeli, éter se rozezněl šepotem.

Světla ve vlaku se rozsvítila. Sevřelo se mi hrdlo.

Na podlaze ležela další dvě těla.

Musela jsem se chytnout madla, abych dokázala vstát. Sotva jsem se zpocenou dlaní udržela. Metr nebo dva ode mě ležel jeden z mrtvých četníků. Ve tváři mu zůstal překvapený výraz.

Zabila jsem ho. Zabila jsem četníka.

Jeho společník tolik štěstí neměl. Ležel na zádech a vytřeštěnými očima zíral do stropu. Po bradě mu stékal pramínek slin. Když jsem se k němu přiblížila, trhl sebou. Po zádech mi přeběhl mráz. V krku jsem ucítila pachut' žluči. Nezahnala jsem jeho ducha dost daleko. Zůstal viset v temných zákoutích jeho mysli — v tajných, tichých místech, kde by žádný duch prodlévat neměl. Zešílel. Ne. To já jsem z něj udělala šílence.

Stiskla jsem zuby. Takhle ho tady nemůžu nechat. Takový osud si nezaslouží ani scienský četník. Položila jsem mu studené ruce na ramena a sbírala odvahu k milosrdnému zabití. Zasténal a zašeptal: „Zabij mě.“

Musím to udělat. Dlužím mu to.

Ale nedokázala jsem to. Prostě jsem ho nedokázala zabít.

Když vlak dojel do stanice 1-5C, čekala jsem u dveří. Ve chvíli, kdy ostatní cestující našli mrtvá těla, už neměli šanci mě chytit. Kráčela jsem po ulici nad nimi, čepici staženou do čela, aby mi nebylo vidět do tváře.